

Gevoel voor tumor

door drs. Claudia Verhoeff

"Ik wil niet dat mijn dier pijn gaat lijden." Dat is de meest gehoorde wens van eigenaren. Maar zijn er ergere dingen dan pijn lijden? Jazeker. Benauwd zijn. Stel je voor: je gaat een rondje hardlopen en je rent je benen uit je lijf. Probeer daarna eens door een rietje te ademen. Zo voelt het om benauwd te zijn!

Op een middag komt er een stikbenauwde kat binnen. Hij heeft een paarsblauwe tong, bloederig schuim op de bek en slaakt ijselijke kreten. De kater kan zijn achterpoten niet bewegen, zijn voetjes zijn ijskoud. Gelukkig hebben we een zuurstofkooi die al menig kattenleven gered heeft. Daar gaat de kat dan ook direct in, assistente Sabine heeft de zuurstoffles al open gedraaid.

Maar dit is foute boel. Ik overleg met de eigenaresse die de ernst van de situatie niet lijkt te bevatten. Door ernstig hartfalen zit er vocht in de longen en door vastgelopen stolsels is hij verlamd in zijn achterpoten. Hij gaat dood, er is geen redden meer aan en ik wil daarom zo snel mogelijk toestemming van haar voor euthanasie om hem de verdrinkingsdood te besparen.

Terwijl de eigenaresse haar man belt om hem te vragen zo snel mogelijk te komen gaat het ineens echt helemaal mis. De kater krijst, valt om en er is grote paniek in zijn ogen te zien. Ik haal hem uit de zuurstofkooi, bereidt zijn poot voor om hem een injectie met euthasol te geven in een bloedvat.

Sabine doet wat ze kan, houdt de kater zo goed mogelijk vast terwijl hij alle kanten op klauwt, ze stuwt de poot, ik prik in de plek waar ik denk dat het bloedvat loopt maar ik zie geen bloedvat, de kater trekt terug, ik zit ernaast, ze stuwt de poot weer, ik prik weer maar ook nu trekt de kater terug, ondertussen wild klauwend naar ons. Mijn eigen hart gaat ondertussen ook als een razende tekeer. Ik spuit snel narcose in een spier en bijna gelijk daarna de dodelijke injectie in een nier er achteraan want hij stikt. De kater wordt slap en eindelijk, eindelijk, na deze gruwelijke momenten is het over, ligt hij op zijn zij, komt er rust, een sturende blik in zijn ogen en een grote hoeveelheid vocht zijn neus uit...

De eigenaresse begint hartverscheurend te huilen, ik heb tranen in mijn ogen en kippenvel en als ik opkijk is Sabine er minstens zo beroerd aan toe. Wat een horrorscenario... Ik deel zakdoeken uit, haal een glas water en even later als de eigenaresse wat gekalmeerd is leg ik rustig uit wat en waarom dit heeft kunnen gebeuren. Ze vertelt dat de kater al een week moeite had met ademen... Verslagen maak ik de kater schoon en doe hem in een doosje, zodat de rest van de familie vanmiddag afscheid kan nemen van hem.

Even later ben ik met Sabine een operatiepatiënt aan het voorbereiden voor operatie.

We zijn er allebei nog ontdaan van. Gelukkig komt zo'n situatie zelden voor. Geen tijd meer om te bellen, elke seconde telt. Ze zegt "Als Soë ooit zo benauwd is, moet je haar gelijk inslapen." Dat beloof ik. Soë is de ruim vijftien jaar oude kat van Sabine. Het gaat al een poosje niet zo lekker met haar. Ze heeft een bijzondere hartafwijking en een minder goede nierfunctie, maar daar redt ze zich tot nu toe aardig mee. In 2017 heeft de cardioloog van de Universiteitskliniek voor Gezelschapsdieren haar onderzocht en is er een echo gemaakt. Hij gaf het advies de ademhaling in rust van Soë zo af en toe te tellen. Als het hoger dan dertig maal per minuut zou worden zou ze vochtafdrijvers nodig hebben. Toen ze drie maanden geleden begon te hoesten wees iedereen dan ook gelijk met het vingertje naar haar hart.

De hoestbuien van Soë leken aanvankelijk sporadisch op te treden en alleen 's nachts. Maar ze waren wel zo heftig dat Sabine en haar vriend verschrikt overeind zaten in bed. Aangezien de ademhaling per minuut ver onder de dertig bleef en Soë het verder goed deed, verzamelde Sabine ontlasting van drie dagen om te testen op longworm, een veroorzaker van hoesten bij katten. Daar was geen sprake van en daarom kreeg Soë een kuur antibiotica. Nadat de antibiotica geen verbetering gaf, kwam Soë naar de praktijk

voor het maken van röntgenfoto's. Daarop zagen we aanwijzingen voor astma en in de achterste longkwab een vaag vlekje, mogelijk veroorzaakt door een ontsteking.

Bij astma treedt een verkramping van de bronchiën op waardoor de benauwdheid ontstaat. Daardoor kan slijmophoping optreden. Uiteindelijk zullen de wanden van de bronchiën verdikken en minder elastisch worden. Katten hebben hoestbuien maar zijn tussendoor vrij van klachten. Astma bij katten kan goed behandeld worden als op tijd de diagnose gesteld wordt. Ik schrijf Soë prednison voor en dit lijkt aan te slaan, het gaat beter. Maar na een tijdje blijkt ook dit 'paardenmiddel' weinig effect meer te hebben en heeft Soë weer meer hoestbuien. Het enige voordeel van de medicatie is dat haar eetlust beter is geworden.

En dan begint het. Het zogenaamde onderbuikgevoel. Dat er toch iets meer speelt dan alleen een hoestbuitje door astma. We maken weer röntgenfoto's. Helemaal bovenin in het achterste longkwabje tekent zich weer die sluiering in het longweefsel af, maar nu witter en het lijkt echt een bolletje te zijn. We overleggen met zijn allen. Is het wat? Nee, het zal wel niets bijzonders zijn. Toch?? Voor meer zekerheid stuur ik de röntgenfoto's door naar de radioloog ter beoordeling. We worden niet veel wijzer. Astma? Ja, dat klopt. Tumor? Zou kunnen, is zeker mogelijk...

Kanker. Het is een loterij. Je wint of je verliest. Zoals bij een loterij heb je geen invloed op het lot dat je te wachten

staat. Minder zoals bij mensen spelen risicofactoren als roken, onbeschermd zonnen of een slechte voeding een rol. Maar het komt vaak voor bij dieren. Ook onze eigen dieren vallen helaas soms in de 'prijzen'. Het verliezende lot is getrokken door poes Soë van Sabine. Want ze blijft hoesten en begint af te vallen. Ze krijgt uiteraard de beste zorg die er is, vergezeld van een lach en een traan. Want Sabine weet met haar grappige opmerkingen de moed erin te houden. En dieren gaan gelukkig niet voor de spiegel zitten waarbij ze denken: jeetje, ik heb kanker en ik ga dood.

We brainstormen wat we verder voor Soë kunnen doen. Niet veel, blijkt. Doorverwijzen naar de specialist, waar ze lastige onderzoeken kunnen doen. Onder narcose. Met haar hartje? Nee, dat wordt 'm niet. Wel start Sabine met het geven van puffjes met prednison en salbutamol, een middel dat de verkramping van de bronchiën opheft. Ze schaft daarvoor de "aerokat" aan, een speciaal voor katten ontworpen inhalatiesysteem. Soë laat het allemaal heel braaf toe. De hoestbuien lijken wat minder voor te komen maar ze valt nog verder af. Ik zal nog codeïne voorschrijven maar daarna zijn alle opties echt uitgeput.

Of misschien kan ik toch nog iets doen? Ik bied Sabine een reportage over Soë aan in deze heuse kattenglossy. Met de allerbeste foto's die Sabine van haar heeft. Ze verzint zelf een titel: "D'r laatste puf"... en kan er hartelijk om lachen. Sabine met haar gevoel voor humor. Glamourgirl Soë met haar tumor. Vereeuwigd bij deze.

Dierenartsenpraktijk Alkmaar Noord
www.dierenarts-alkmaarnoord.nl

